

Norge etter frihetskampen.

Vi er overbevist om at den kamp for nasjonal frihet som idag føres av alle normenn skal føre fram til endelig seier. Nye slekter skal også i framtia bygge og bo på norsk jord og styre seg sjøl etter sine egne forutsetninger og idealer.

Først når den nasjonale frihetskampen er ført fram til seier vil -- Det Nye Norge -- vokse fram. Vi er av den oppfatning at denne krigen (som også er en revolusjonsperiode) i likhet med andre store oppgjør vil føre fram til noe nytt.

Det Norge vi kjendte inntil den 8. apr. 1940 vil vi aldri få tilbake, og selv om det var mulig å knytte tråden fra 8. apr. 1940 så er det ikke ønskelig. De gamle begreper og de gamle mål vil ikke kunne brukes i framtia, men med grunnlag i vår historie, tradisjoner og kultur, skal vi med nye midler bygge Norge videre ut.

Først nå vet vi hva frihet er. Derfor skal også et nytt Norge bygges med friheten som grunnpilllar. Frihet for individet innenfor rammen av hensynet til fellesskapet, folkestyre og folkemakt skal være de prinsipper hvoretter landet skal styres.

Inntil den 8. apr. 1940 var Norge inne i en rik utviklingsperiode. Selv om det for mange så anderledes ut så var ledetråden i norsk politikk de siste åra: La oss samle nasjonen til felles løft for felles sak. Det er riktig at det var klassestrid og interessemotsetninger, men det vil det være i ethvert samfund med utviklingsmuligheter,

men motsetningene var allikevel ikke større enn at tendensen til samling om de store økonomiske og sociale tiltak gjorde seg merkbart gjeldende. Spredte tiltak i form av planhusholdning ved regulering og kontroll med enkeltpersoners disposisjonsrett var allerede satt ut i livet.

Så kom krigen og denne sunde utviklingen ble plutselig avbrutt. Nå er en klikk forvirrede landsforædere i ferd med å etablere partidiktaturet. Folket har mistet makten og innflytelsen. Åndstyraniet og den for-dummende propaganda har allerede begyndt sit arbeide med å forkvakle det åndelige nivå hos det norske folket. Landsforæderne skilter med likhet og kammeratskap, men mener trellekår og underdanighet for noen som kalles førere. De tar i bruk nye metoder (som ikke de har funnet ut) på det økonomiske livs område, men ikke for å skape bedre forhold for de store masser, men for å utnytte nasjonens krefter til formål som ikke er folkets. De undergraver rettsstaten og rettssikkerheten og etablerer et redselsherredømme med køller og batonger. De taler om fagstyre og orden, men praktiserer udugelighet og rot. De taler om renslighet i det offentlige liv, men praktiserer korrupsjonen og endelig: De taler om nasjonal frihet, men samarbeider med fienden som holder oss nasjonalt underkuet.

Men vi skal seire i den nasjonale frihetskampen og dermed vil landsforæderklikken være blåst vekk.

Et spørsmål som da vil reise seg er om okkupasjonstiden og foræderstyret har vært en stillstandsperiode. Når frihetskampen er slutt og rydningsarbeidet skal ta til vil vi se det og oppdage at istedenfor stillstand

har vi gjort et veldig sprang framover i tiden.

Nye metoder og måter å behandle tingene på som før i tiden bare ved omtale vakte strid og uenighet vil i framtidens Norge bli mottatt med den største selfølgelighet. De ting som vi før bare talte om og som store folkegrupper arbeidet for vil komme til å ligge foran en som unngåelige realiteter. Uten å komme inn på alle de økonomiske og andre spørsmål som knytter seg til ovennevnte vil vi fremholde at det som må bli ledetråden i den økonomiske og sociale utviklingen i Norge i framtida er at folkets interesser (fellesinteressene) skal gå foran særinteressene og i dette begreps aller bredeste betydning.

Det vil selvsagt være krefter tilstede som av økonomiske, klassemessige eller andre interesser vil hevde en annen oppfatning. Men de vill være i et forsvinnende mindretall og deres makt og innflytelse vil måtte vike for folkets makt og innflytelse. Både økonomisk og nasjonalt vil det, på trods av gruppemotsetninger, være mer som maner til samling en til splittelse i framtidens Norge. Dette er den politiske realitet som den kommende tids menn (politikere) må ta hensyn til. Det kan bare gis en parole om en vil en rik utvikling for land og folk og den parolen er: Samling om folkets (nasjonens) felles interesser. Med virkelig vilje til samling vil en også oppnå det, og det vi skal samles om er å bygge Norge etter følgende prinsipper:

- 1 Frihet for individet innenfor rammen av hensynet til fellesskapet.
- 2 Folkets interesser foran særinteressene på alle områder.
- 3 Handlekraft når det gjelder samfundets styre og stell.

Dette er demokrati.

Reorganiseringen av samfundsmaskineriet

slik at det kan imøtekomme de nye krav er en sak som må løses i tur og orden, under hensyntaken til de forhold som rår når det blir aktuelt, men i store drag må en allerede nå kunne ta opp enkelte av de store linjer til drøfting.

Det kan neppe bli partivesenet i sin gamle form som kommer til å karakterisere samfundslivet. Det må kunne gå an å samles mere om de store prinsipielle linjer, og så får de som ynder å leke med specialoppfatninger på alle områder finne seg i at specialoppfatninger, detaljer og visaker behandles alt etter sin betydning innenfor rammen av den felles linje. Med dette som utgangspunkt kan det lages et økonomisk, sosialt og kulturellt program som vil samle det store flertall av folket. De som på grunn av økonomiske, klassemessige eller andre interesser er uenige i de prinsipper som danner grunnlaget for flertallet, må selvsagt finne sine egne organer og fritt få hevde sit syn, men det vil være i flertallets makt å hindre at den interessekampen som oppstår blir tilskade for samfundet som helhet. Skulde det vise seg nødvendig vil det innenfor rammen av folkestyre være mulig å regulere dette forholdet ved lov.

Det som vel må være løsningen er et stort folkeparti med et samlende program. Videre en for alle lønnstakere faglig-økonomisk organisasjon til varetakelse av lønns og arbeidsvilkår i bredeste betydning. Videre en lovgivende og en bevilgende nasjonalforsamling og en regjering som må få alle forutsetninger for å vise virkelig handlekraft. Og endelig en frittstående embetsstand som må stilles overfor de aller strengeste krav til positiv vilje og faglige kunnskaper. Domstolene skal være frie og uavhengige.

Med de ovenfor nevnte organer skulde folkestyret være sikret og vi vil være i besittelse av den handlekraft som skal gjøre det mulig å bygge Norge videre ut til et samfund med social rettferdighet, økonomisk frihet og nasjonal enhet. Kort sagt større folkelykke og rikere kultur.

Det norske folket er så sammensveiset og står så fast i sin kamp for frihet og selvstendighet, at det kan dras i tvil om det i det hele er nødvendig å svare på noen av fiendens (quislingenes) spørsmål og sure bemerkninger.

Det er imidlertid irriterende i lengden å høre i radio og lese i avisene at alle vi som ikke går inn for nyordningen er noen surmulende individer som intet mener og intet vil.

De spør oss: Tror dere at tiden før 8. apr. 1940 kommer tilbake? Hva er deres oppfatning av tiden vi lever i? Og de konkluderer gjerne med følgende: Dere er ikke istand til å peke på noen annen vei eller på noen framtid for det norske folket.

Dette er selvsagt noe sludder og ovennevnte er fremkommet som en reaksjon på quislingagitasjonen. Det kunde sikkert vært gjort bedre av andre. Mange tanker kunde kanskje fått en klarere utforming og det kunde muligens vært pekt på andre ting av vesentlig betydning, men vi håper at denne lille betenkning vil bli mottatt med interesse og at den kanskje kan danne grunnlaget for saklig diskusjon om framtidsproblemene.

Kan det bli oppnådd har vi føyet enda en positiv side til frihetskampen.

XXXXXXXXXXXX